

**SCIENCE FICTION**

**WSF  
BOOKS**

**BRIAN HERBERT & KEVIN J. ANDERSON**

**DUNA**  
**FACKOVACÍ MEK**

**WSF**  
**BOOKS**  

---

**KOŠICE 2003**

**Preložil::**

Pavol Alexander Horňák  
Čermel'ská cesta 49, 040 01 Košice 1, Slovensko  
EMA >>> pavolhornak@yahoo.com  
GSM >>> + 421 ( 0 ) 908 / 500 914  
ICQ >>> 23 56 07 78 ( used rarely )  
URL >>> <http://systemshock.hotbox.ru>

**WSF**  
**BOOKS**

**World Science Foundation**

**Originál::**

Brian Herbert & Kevin J. Anderson ( <http://www.wordfire.com> )  
Dune: Whipping Mek  
Copyright © 2003 Herbert Limited Partnership  
URL >>> <http://www.dunenovels.com>

**Publikoval::**

WSF Books v novembri 2003 /// Vydanie prvé ( 3 )  
EMA >>> pavolhornak@yahoo.com  
Grafická úprava, sadzba, väzba a obal © 2003 Pavol Alexander Horňák  
Korektorka manuskriptu >>> Anna Horňáková  
Recenzenti prekladu >>> Ivan „Kovo“ Kovalík & Tamara „Tami“ Pistlová

**Košice 2003 - Verzia 11 / 28 / 2003 E**

**Upozornenie::**

Všetky práva autora, vydavateľa a vlastníka publikačných práv anglického originálu tejto publikácie sú týmto ustanovením neobmedzene vyhradené! Originál tejto publikácie, tak ako aj akúkoľvek jeho časť, nemožno bez vedomia a výslovného súhlasu vydavateľa anglického originálu akokoľvek speňažovať, či obsahovo pozmeňovať. Verejnú rozširovanie tejto publikácie je povolené. Slovenský preklad tejto publikácie, tak ako aj akúkoľvek jeho časť, nemožno bez vedomia a výslovného súhlasu prekladateľa akokoľvek upravovať, kopírovať, respektíve inak formálne, či obsahovo pozmeňovať a speňažovať. Slovenský preklad tejto publikácie však možno verejne rozširovať, a je voľne dostupný širokej verejnosti na adrese:

**<http://systemshock.hotbox.ru>**

**Venovanie::**

Venované novým začiatkom...

**Podakovanie::**

Veľká vďaka patrí každému, kto sa na príprave tohto prekladu podieľal, menovite však predovšetkým Ivanovi a Tamare... V neposlednom rade by som rád poďakoval aj mojej mame za všetku jej trpezlivosť preukázanú pri korektúre môjho rukopisu...

DUNA: FACKOVACÍ MEK

# DUNA

## FACKOVACÍ MEK

Príbeh Služobníckeho Džihádu

*Brian Herbert a Kevin J. Anderson*

### I

**K**ed' dorazila obrnená vojnová loď Džihádu, obyvateľstvo Giedi Prime očakávalo správy o veľkom víťazstve proti zlým mysliačim strojom, no už pohľadom na bojom zjazvené plavidlo mohol mladý Vergyl Tantor povedať, že obrana kolónie Peridot neprebehla vonkoncom podľa plánu.

Vergyl sa hnal vpred po preplnenom okraji vesmírneho kotvišťa Giedi City, predierajúc sa vojakmi trčiacimi tu ako súčasť pozemných oddielov tak ako on. Odvedenci v zelenom so širokým pohľadom a veteráni pristarí na to, aby ich poslali do bitky proti Omniovým bojovým robotom. Jeho srdce mu v hrudi tlklo ako priemyselný piest.

Modlil sa, aby bol jeho adoptívny brat, Xavier Harkonnen v poriadku.

Poškodená bojová loď sa vkliedila do kotevného okruhu ako umierajúca morská šelma uviaznutá na plytčine. Obrovské motory syčali a stonali, ochladzujúc sa po horúcom zostupe atmosférou.

DUNA: FACKOVACÍ MEK

Vergyl zísal na sčernalé jazvy na obšívke trupu a snažil sa predstaviť si kinetické zbrane a vysoko-energetické projektily, ktorými bojové roboty zasadili útok statočným obrancom Džihádu.

Keby len aj on mohol byť tam vonku, mohol by tak pomôcť v boji. No Xavier – veliteľ bojovej skupiny – bojoval proti horlivosti svojho brata so zdanlivo rovnakou zotrvačnosťou ako v boji proti mechanickému nepriateľovi.

Hneď čo pristávacie systémy ukončili zaistovanie plavidla, na spodnej časti trupu sa otvorilo zo tucet východových poklopov a plošín. Zjavili sa velitelia strednej triedy kričiaci o pomoc. Všetok medicínsky kvalifikovaný personál bol zvolaný z mesta. Iní boli prepravení z kontinentov Giedi Prime na pomoc raneným vojakom a zachráneným kolonistom.

Na ploche prístavu boli zriadené zberné a riadiace stanovištia. Služobný armádny personál bol ošetrovaný prednostne, pretože zasvätili svoj život boju v obrovskom úsilí roznieť Serenou Butler. Ich karmínovo zelené uniformy boli zašpinené a rozdriapané. Počas množstva týždňov presunu z kolónie Peridot ich zjavne nemali šancu opraviť. Žoldnieri dostali spolu s utečencami z kolónie v ošetrovaní druhoradú prioritu.

Vergyl sa náhlil s ostatnými vojakmi rozmiestnenými na zemi na pomoc, s hnedými očami preletujúc sem a tam v honbe za odpoveďami. Potreboval nájsť niekoho, kto by mu mohol povedať čo sa stalo so Segundom Harkonnenom. Pokým Vergyl pracoval, jeho myseľ hľadala obavy. Možno bolo všetko v poriadku... no čo ak bol jeho brat zabitý v hrdinskom

DUNA: FACKOVACÍ MEK

strete? Alebo čo ak bol ranený, no ostal na palube otlčenej lode, odmietajúc akúkoľvek pomoc dokiaľ nebola ošetroená všetka jeho posádka? Oba z týchto scenárov by sa dali Xavierovej povahe pripísať.

Vergyl celé hodiny odmietal spomaliť, neschopný plne pochopiť čím týmto bojovníci Džihádu prešli. Potiac sa a vyčerpaný sa prepracoval do tranzu podobnému omámeniu, načúvajúc rozkazom, pomáhajúc jednému ranenému, popálenému a zúfalému utečencovi za druhým.

Sem tam začul tlmené rozhovory, ktoré vpraveli o útoku, ktorý zmietol malú kolóniu z povrchu. Keď sa mysliace stroje pokúšali začleniť usadlosť do Synchronizovaných Svetov, Armáda Džihádu tam poslala svojich obrancov.

Kolónia Peridot však bola akokoľvek len šarvátkou tak ako aj mnoho iných za ten tucet rokov odo dňa, čo Serena Butler pôvodne zburcovala všetku ľudskú rasu v boji za jej vec potom, čo mysliace stroje zavraždili jej mladého syna Maniona, Xavierovho syna.

Úpadok a opätovný vzostup Džihádu spôsobil veľký podiel škôd obom stranám, no žiadna z bojových síl neobdržala konečnú prevahu. A napriek tomu, že mysliace stroje pokračovali v stavbe nových bojových robotov, mnoho ľudských životov nemohlo byť nahradených. Serena svojimi vášnivými prejavmi verbovala nových a nových vojakov pre jej svätú vojnu. Umrelo už toľko bojovníkov, že Džihád už viac nezverejňoval straty. Boj bol pre nás všetkým.

Po masacre na Honru pred siedmimi rokmi Vergyl trval na vlastnom vstupe do Armády Džihádu. Považoval to za

DUNA: FACKOVACÍ MEK

svoju povinnosť ako ľudský tvor, a to aj bez puta k Xavierovi, či umučenému dieťaťu, Manionovi. Na ich usadlosti na Saluse Secundus sa ho jeho rodičia pokúšali presvedčiť aby vyčkal, pretože mal len necelých sedemnást', no Vergyl nechcel nič z toho ani len počuť.

Xavier prekvapil svojich rodičov po návrate na Salusu z obtiažnej potýčky ponukou ústupku, ktorý by umožnil neploletému Vergylovi začať tréning v armáde. Mladý muž sa chopil šance, netušiac, že Xavier má svoje vlastné plány. Príliš starostlivý Segundo Harkonnen si to predstavoval tak, že Vergyl dostane bezpečnú, pokojnú úlohu, s umiestnením tu na Giedi Prime, kde bude môcť pomáhať s obnovou – a kde by ostal ďaleko od akejkoľvek divokej bitky proti robotickému nepriateľovi.

Vergyl bol teraz v Giedi City už roky, šplhajúc minimálne v hodnosti na druhého Decera v stavebnej brigáde... nevidiac nikdy žiadnu akciu. Medzitým bojové lode Xaviera Harkonnena išli z planéty na planétu, chrániac slobodné ľudstvo a ničiac mechanizované légie počítačovej všemysle Omnium...

Vergyl už prestal počítať všetky tie telá čo preniesol. Dychčiac a potiac sa v svojej tmavozelenej uniforme niesol mladý stavebný dôstojník a jeden z civilistov provizórne nosidlá s ranenou matkou, ktorá bola zachránená z jej spustošeného prefabrikovaného domova v kolónii Peridot. Ženy a deti z Giedi City sa predierali medzi robotníkmi a ranenými, ponúkajúc vodu a jedlo.

Nakoniec v teplý podvečer Vergylovým omámeným sústredením prenikol nepravidelný jasot keď zložil nosidlá

uprostred zbernej jednotky. Pozrel nahor a zhlboka sa nadýchol. Na hlavnej rampe bojovej lode vystúpil vpred do svetla Giedi Prime hrdý armádny veliteľ.

Xavier Harkonnen mal na sebe čistú uniformu Segunda s bezchybnými zlatými insígniami. Svojou náležitou úpravou zosobňoval okázalú a neodolateľnú armádu osobnosť, ktorá vzbudzovala dôveru a vieru medzi jeho vlastnými jednotkami ako aj civilistami v Giedi City. Strach bol najväčším nepriateľom, ktorého mohli stroje proti nim použiť. Xavier nikdy nenechal neponúkol priestor pochybnostiam: Áno, statočné ľudstvo napokon zvíťazí v tejto vojne.

Vergyl si potom čo sa všetky jeho obavy rozplynuli škeriac sa povzdychol. Samozrejme že Xavier prežil. Tento veľký muž viedol údernú jednotku, ktorá oslobodila Giedi Prime zo zotročenia kymekov a mysliacich strojov. Xavier velil ľudským silám v atomárnej očiste Zeme, v prvej veľkej bitke Džihádu Sereny Butler.

Hrdinský Segundo Xavier Harkonnen by sa nikdy nezastavil, pokým by neboli mysliace stroje porazené.

Vergyl si však sledujúc svojho brata ako schádza dolu plošinou všimol, že jeho kroky boli ťažké a chôdza unavená. Jeho dôverne známa tvár vyzerala otrasene. Ani len náznak úsmevu, žiaden lesk v jeho sivých očiach. Len mdlá otupenosť. Ako len ten muž mohol takto zostarnúť? Vergyl ho obdivoval, potreboval byť s ním osamote ako brat, aby sa dozvedel skutočný príbeh.

Na verejnosti by Segundo Harkonnen nikdy nepoodhalil svoje vnútorne pocity. Bol na to príliš dobrým vodcom.

Vergyl si kliesnil cestu davom, kričiac a mávajúc s ostatnými, až ho Xavier v mori tvári napokon rozpoznal. Jeho výraz sa rozžiaril radosťou, potom sa však náhle zrútil, akoby prevážený ťarchou vojnových spomienok a činov. Vergyl a jeho kolegovia sa ponáhľali hore plošinou aby obkolesili vedúceho dôstojníka a odprevadili ho do bezpečia Giedi City.

## II

Xavier Harkonnen strávil spolu s jeho poddôstojníkmi hodiny na hodiny rozoberaním správ a debriefingom predstaviteľov Lígy, no trval na tom, aby sa mohol zbaviť tejto bolestivej povinnosti a stráviť aspoň pár hodín so svojim bratom.

Domov k Vergylovi dorazil neodpočinitý, s očami podliatymi a prestrašenými. Keď sa obaja konečne objali, Xavier ostal pred tým než upustil a opätovoľ objatie jeho brata s tmavou pokožkou na okamih meravý. Napriek fyzickým odlišnostiam, ktoré naznačovali ich odlišné rasové dedičstvo a pôvod vedeli, že puto lásky nemalo nič čo dočinenia s pokrvnými líniami ni bolo vecou zážitkami stmelenej a milujúcej rodiny, o ktoré sa delili v domácnosti Emila a Lucille Tantorovcov. Vergyl mohol vedúc ho do vnútra cítiť vzrušenie, ktoré Xavier potláčal. Rozptýlil Xaviera a predstavil mu svoju ženu s ktorou bol už dva roky, a ktorú Xavier ešte nikdy nestretol.

Sheel bola mladá, tmavovlasá kráska nezvyklá prijímať hostí takéhoto významu. Necestovala dokonca ani na Salusu Secundus aby stretla Vergylových rodičov alebo videla

statok rodiny Tantorových. Chovala sa preto k Xavierovi ako k vítanému bratovi jej manžela viac než ako k celebritu.

Len pred týždňom dorazila jedna z obchodných lodí Aurélia Venporta, prevážajúca melánž z Arrakisu. Sheel sa dnes poobede vybrala a dala týždenný plat zato, aby dostala dosť drahého korenia, a mohla z neho pridať do skvelej a mimoriadnej večere, ktorú pripravovala.

Ako tak jedli, ich rozhovor ostával tlmený a neformálny, vyhýbajúci sa čo len zmienke o správach o vojne. Xavier, ustatý na smrť, len sotva prejavil pozornosť k chuti jedla, či exotického melánžu. Sheel vyzerala byť sklamaná, pokým jej Vergyl šeptom nevysvetlil, že väčšinu svojho zmyslu pre chuť a čuch jeho brat stratil počas plynového útoku kymekov, ktorý ho pripravil taktiež o pľúca. Aj keď Xavier teraz dýchal cez zostavu náhradných orgánov poskytnutých kupcom z Tlulaxy, jeho schopnosť cítiť chuť alebo vôňu ostala utlmená.

Napokon, keď pili korením ochutenú kávu, Vergyl už v sebe svoje otázky neudržal. „Xavier, povedz mi, čo sa stalo v kolónii Peridot. Bolo to víťazstvo, alebo -“ jeho hlas potemnel „- nás stroje porazili?“

Xavier zdvihol hlavu, hľadiac niekam ďaleko. „Veľký patriarcha Iblis Ginjo hovorí, že neexistujú žiadne porážky. Len víťazstvá a... morálne víťazstvá. Toto spadá do tej druhej kategórie.“

Sheel stisla prudko ruku svojho manžela – prosba bez slov, aby stiahol svoju otázku. No Vergyl brata neprerušil, a Xavier pokračoval, „Kolónia Peridot bola pod paľbou týždne predtým ako naša najbližšia bojová skupina obdržala ich náhle

núdzové volanie. Usadlíci boli vyhladzovaní. Mysliace stroje mienili rozdrviť kolóniu a založiť tam Synchronizovaný Svet, rozmiestniť tam ich infraštruktúru a nainštalovať novú kópiu Omniovej všemysle.“

Pokým Xavier srkal korenistú kávu, Vergyl položil lakte na stôl, nakláňajúc sa a načúvajúc s nadšeným zaujatím.

„Armáda Džihádu mala v tejto oblasti okrem mojej vojnovéj lode a hŕstke oddielov len malú prítomnosť. Nemali sme inú šancu než zasiahnuť, neželajúc si stratu ďalšej planéty. Mal som aj tak loď plnú žoldnierov.“

„Nejakých z Ginázu? Našich najlepších bojovníkov?“

„Niekoľkých. Dorazili sme skôr než stroje čakali. Zasiahli sme ich pohotovo a bez zľutovania, využíjúc všetko čo sme mali po ruke. Moji žoldnieri útočili ako šialenci, a mnoho z nich padlo. No zničených bolo omnoho viac mysliacich strojov. Nanešťastie, väčšina miest kolónie bolo spustošených skôr než sme tam dorazili. Obyvatelia boli mŕtvi. Nakoniec dorazila Armáda Džihádu – a len vďaka zázraku sme zatlačili nepriateľské jednotky späť.“ Zhlboka a kľčovito, akoby mali jeho náhradné pľúca poruchu, sa nadýchol.

„Miesto toho, aby ústupom znížili svoje straty, tak ako to bojové roboty zvyčajne robia, boli tentoraz naprogramované tak, aby sledovali stratégiu spálenej zeme. Zdevastovali všetko v ich dosahu. Tam kde prišli neprežila žiadna úroda, stavba alebo žiaden ľudský pozostatok, ktorý by za sebou zanechali.“

Sheel ťažko prehltila. „Aké strašné.“

„Strašné?“ Xavier sa zamyslel, prevaľujúc zvuk tohto slova na špičke jazyka. „Nemôžem vám opísať čo som videl. Z kolónie,

ktorú sme prišli zachrániť už veľa neostalo. O život prišla štvrtina Džihádskych bojovníkov a vyše polovica žoldnierov.“ Krútiac hlavou v smútku pokračoval. „Sústredili sme zvyšok usadlíkov, ktorí unikli dostatočne ďaleko od hlavných mechanických síl. Nevieť – a ani nechcem vedieť – skutočný počet zachránených. Kolónia Peridot nepadla do rúk strojom, no tento svet nie je ľuďom už k ničomu.“ Znova sa zhlboka nadýchol. „Zdá sa, že si to Džihád vyžiadal.“

„To je dôvod, prečo musíme v našom boji zotrvať.“ Vergyl pozdvihol svoju bradu. Jeho hrdinstvo znelo plechovo aj v jeho vlastných ušiach. „Nechaj ma bojovať proti Omniovi po tvojom boku! Armáda Džihádu má neustálu potrebu vojakov. Je čas aby som sa aj ja dostal do skutočných bojov tejto vojny!“

Zdalo sa akoby Xavier Harkonnen náhle precitol. Tvárou mu prebleslo zdesenie. „Nechceš to, Vergyl. Nikdy.“

### III

Vergyl pracujúc na palube Džihádskej vojrovej lode zabezpečoval úlohu, keď podstupovala opravy už po vyše dva týždne. Ak nemohol odletieť a bojovať na cudzích bojiskách, mohol byť prinajmenšom tu a znovu dobíjať zbrane, nahrádzať poškodené systémy Holtzmanových štítov a posilňovať plátovanie brnenia.

Pokým Vergyl puntičkársky vykonával každú úlohu, ktorú mu vedúci skupiny udelil, jeho oči sa utápali v každučkom detaile fungovania systémov tejto lode. Keby Xavier jedného dňa

popustil a dovolil mu zúčastniť sa v svätom Džiháde, chcel by veliť jednému z týchto plavidiel. Bol dospelý – dvadsaťtiročný – no jeho vplyvný brat mal moc zasahovať do čohokoľvek o čo sa pokúsil... a vždy tak aj urobil.

V to poobedie, keď kontroloval svoj postup opráv na obrazovke svojho organizéra, prišiel Vergyl k jednej z tréningových komôr bojovej lode. Chmúrne kovové dvere stáli napoly otvorené, a z vnútra komory počul rinčanie, zvonivý zvuk kovu a zadychčané zvuky niekoho namáhajúceho sa vo veľkom úsilí.

Vergyl vtrhnúc do komory náhle zastal a zazeral plný úžasu. Dlhovlasý, bojom zvráskavený muž – žoldnier, súdiac podľa jeho divokého neupraveného zovňajšku – sa vrhal v zúrivom boji proti bojovému robotu. Stroj mal tri článkovité zostavy končatín, v každej zvierajúc smrteľne nebezpečne vyzerajúcu zbraň. Mechanická jednotka, pohybujúc sa s pôvabnou nepredvídateľnosťou, útočila zas a znova na muža, ktorý sa zakaždým perfektne ubránil.

Vergylove srdce podskočilo. Ako sa dostal na palubu Xavierovej bojovej lode jeden z nepriateľských strojov? Poslal Omnium špióna alebo sabotéra? Boli rozptýlené po lodi aj iné stroje? Obliehaný žoldnier zasadil úder svojím vibrujúcim pulzovým mečom, spôsobiac tak, že jedna zo šiestich mekových rúk odpadla bezvládne bokom.

Zvriesknuc bojový pokrik, a vediac, že musí pomôcť sa Vergyl chopil jedinej zbrane, ktorú zočil – tréningovú tyč z police na stene – a nedbalo sa pustil vpred.

Žoldnier počujúc Vergylov príchod pohotovo

zareagoval. Zdvihol rýchlo ruku. „Chirox, stoj!“

Bojový mek zamrzol na mieste. Žoldnier sa dychčiac uvoľnil z bojového postoja. Vergyl v šmyku zastal, pozerajúc v zmetení raz na nepriateľského robota potom na dobre stavaného muža po jeho boku.

„Nemaj obavy,“ povedal žoldnier. „Len som sa cvičil.“  
„So strojom?“

Dlhovlasý muž sa pousmial. Jeho líca, šiju, holé ramená a hrud' pokryla spleť jemných vrások. „Mysliace stroje sú v tomto Džiháde našim nepriateľom, mladý dôstojník. Ak máme proti nim zdokonaľiť našu obratnosť, proti komu lepšiemu bojovať?“

Vergyl položil v chvate zdrapenú tyč nemotorne na podlahu paluby. Jeho tvár sčervenela hanbou. „To dáva zmysel.“

„Chirox je len náhradou nepriateľa, cieľ pre boj. Predstavuje všetky mysliace stroje v mojej mysli.“

„Ako fackovací panák.“

„Fackovací stroj, teda mek.“ Žoldnier sa usmial. „Pre potreby tréningu ho môžeme nastaviť na rôzne bojové úrovne.“ Vykročil bližšie k zlovestne vyzerajúcemu bojovému stroju. „Staň si dolu.“

Robot spustil svoje zbraňami ovešané končatiny, potom ich stiahol do svojho torza, dokonca aj tú useknutú ruku, a stál nehybne čakajúc na ďalšie rozkazy. Muž s úškl'abkom tresol rukoväťou svojho pulzového meča o hrud' meka tak, že mek ustúpil o krok späť. Optické senzory zablikotali v oranžovej žiare, no zvyšok jeho tváre s hrubo tvarovanými ústami a nosom

sa ani nehol.

Muž celkom dôverne potľapkal kovové torzo. „Tento obmedzený robot – nemám rád označenie mysliaci stroj – je úplne pod našou kontrolou. Slúžil žoldnierom z Ginázu po skoro tri celé generácie.“ Muž napokon deaktivoval svoj pulzový meč, ktorý bol vyvinutý, aby rušil sofistikovanú sieť rôsolových obvodov mysliaceho stroja. „Som Zon Noret, jeden z bojovníkov pridelených na túto loď.“

Prekvapený Vergyl sa odvážil bližšie. „Kde ste našli tento stroj?“

„Pred storočím jeden záchranný zved z Ginázu našiel poškodenú loď mysliacich strojov, z ktorej vytiahol tohto pokazeného bojového robota. Odvtedy sme vymazali všetky jeho spomienky a reštalovali bojové programy. Dovoľuje nám to odskúšať sa proti schopnostiam strojov.“

Noret potľapkal robota po jednom z jeho rebrovaných kovových ramien. „Veľa robotov v Synchronizovaných Svetoch bolo zničených vďaka tomu, čo nás táto jednotka naučila. Chirox je neoceniteľný učiteľ. Na súostrovi Gináz si študenti proti nemu brúsia svoje schopnosti. Preukázal sa byť takou výhodou a zdrojom informácií využiteľných proti nášmu nepriateľovi, že mi žoldnieri už naň ďalej nepozerať ako na mysliaci stroj, ale ako spojenca.“

„Robot a spojenec? Serena Butler by to rada nepočula,“ poznamenal Vergyl opatrne.

Zon Noret prehodil svoje husté vlasy cez hlavu ako chvost kométy. „Mnoho vecí sa v tomto Džiháde udeje bez toho, aby o tom Serena Butler vedela. Neprekvapilo by ma, ak by sme



mali pod našou kontrolou viacero mekov.“ Urobil odmietavé gesto. „No pokiaľ máme rovnaký cieľ, detaily sú nepodstatné.“

Vergylovi sa zdali niektoré z Noretových zranení len čerstvo zahojené. „Nemal by si sa namiesto ďalšieho boja zotavovať z bitky?“

„Skutočný žoldnier nikdy neprestáva bojovať.“ Jeho pohľad sa zúžil. „Vidím, že si tiež dôstojník.“

Z Vergyla vyrazil frustrovaný povzdych. „V konštrukčnom oddieli. Nie je to čo som chcel. Chcel som bojovať, no... je to dlhý príbeh.“

Noret si zotrel pot z obočia. „Tvoje meno?“

„Decero druhej triedy Tantor.“

Bez náznaku rozpoznania mena sa Noret zahľadel prv na bojového meka, potom na mladého dôstojníka. „Možno pre teba môžeme zaranžovať malú ukážku ako chutí boj.“

„Dovolili by ste mi...?“ Vergyl pocítil ako sa mu zrýchľuje tep.

Zon Noret prikývol. „Ak chce muž bojovať, malo by mu to byť dovolené.“

Vergyl pozdvihol svoju bradu. „Nemohol by som s vami súhlasiť viac.“

„Varujem ťa, toto možno vyzerá len ako tréningový mek, no je smrteľný. Počas tvrdých cvičení často odpájam jeho bezpečnostný protokol. Preto sú žoldnieri z Ginázu tak dobrí.“

„Pri poruchách musí byť bezpečný, inak by nebol viac než len dobrý inštruktor.“

„Tréning bez rizika nie je realistický. Robí študenta poddajným, keď vie, že nie je v nebezpečí. Chirox taký

v koncepcii nie je. Mohol by ťa zabiť.“

Vergyl pocítil nával odvahy a dúfal, že nie je príliš hlúpy. „Viem sa ovládať. Taktiež som prešiel výcvikom Džihádu.“ Chcel však šancu preukázať sa, a tento bojový robot bol najbližšie ako sa len k boju kedy dostal. Vergyl sústredil svoju nenávisť na Chiroxa. Myšlienka na všetky ohavnosti, ktoré mysliace stroje ľudstvu spôsobili ním prešla a on chcel rozdrviť tohto meka na kovový šrot. „Nechaj ma s ním bojovať tak ako si to robil ty.“

Žoldnier pozdvihol obočie, akoby v pobavení a záujme. „Tvoja voľba zbraní mladý bojovník?“

Vergyl tápal, pozrel na nemotornú cvičnú tyč, ktorú zdrazil. „Nedoniesol som nič len toto.“

Noret zdvihol svoj pulzový meč tak, aby ho mladý muž mohol preskúmať. „Vieš ako sa narába s niečím takýmto?“

„To vyzerá ako ten čo sme používali pri základnom výcviku, len v novšom prevedení.“

„Správne.“ Noret aktivoval zbraň a podal mladému mužovi.

Vergyl si meč poťažkal, aby preveril jeho vyváženie. Pozdĺž povrchu jeho čepele prebiehali trblietavé oblúky prieraznej energie.

Zhlboka sa nadýchol a študoval bojového meka, ktorý naň zazeral nezaujato späť. Jeho očiam podobné optické senzory žiarili oranžovo... čakajúc. Senzory sa náhle odklonili, sledovali prístupujúceho Noreta a pripravovali sa na ďalšieho protivníka.

Keď žoldnier meka aktivoval, z jeho torza sa vysunuli len dve z jeho šiestich mechanických ramien. Jedna kovová ruka

zvierala dýku, pokým druhá bola prázdna.

„Bojuje proti mne s najnižšou obtiažnosťou,“ postťažoval si Vergyl.

„Možno ťa Chirox len skúša. V skutočnom boji ti tvoj súper nikdy vopred neposkytne náznak svojich schopností.“

Vergyl sa opatrne pohol k mekovi, potom skĺzol naľavo a krúžil, držiac pulzový meč. Cítil vlhkosť svojich dlaní, uvoľnil preto trochu svoj stisk. Mek sa obracal, aby mu mohol čeliť. Jeho ruka s dýkou sa mykala a Vergyl zasadil robotovej zbrani elektronickým mečom úder, zasiahnuc ju fialovým impulzom, ktorý spôsobil, že sa robot zachvel.

„Pripadá mi ako hlúpy stroj.“ O takomto boji sa mu už často zdalo. Vergyl vyrazil vpred k svojmu súperovi a zasiahol torzo pulzovým mečom, zanechajúc fialovú šmuhu na kovovom tele. Ťukal na modré tlačidlo na rukováti zbrane až kým nedosiahla najvyšší pulz.

„Útoč na hlavu,“ radil Noret. „Zmät' obvody robota a tým ho spomal'. Ak Chiroxa zasiahneš správne, bude potrebovať prinajmenšom minútu, možno viac na to, aby sa prekonfiguroval.“

Vergyl opäť zasiahol svoj cieľ, no minul hlavu, skĺznuc dolu k obrnenému plecu. Mekov vonkajší plášť pokryla sprška mnohofarebných iskier, a dýka mu z jeho mechanického zovretia spadla zarinčiac na podlahe tréningovej komory. Z robotovej ruky stúpala chumáč dymu.

Vergyl sa priblížil, aby zasadil posledný úder. Bolo mu jedno, či niekto potreboval túto bojovú jednotku na výcvik. Chcel ju zničiť, spáliť a roztaviť jeho zvyšky. Myslel na Serenu,

malého Maniona a všetkých tých vyvraždených ľudí... a na vlastnú neschopnosť bojovať pre Džihád. Tento obetný baránok mu však bude musieť tentoraz postačiť.

No ako pristúpil bližšie, fluidmetal robotovej voľnej ruky sa náhle posunul, pretvoriac tak sám seba na krátku šabl'u ozubenú na čepeli. Druhé rameno prestalo iskriť a i tam sa sformovala obdobná zbraň.

„Opatrne mladý bojovník. Nechceli by sme, aby Armáda Džihádu stratila tvoju konštrukčnú zručnosť.“

Cítiac príliv hnevu za túto poznámku Vergyl len odsekol, „Nebojím sa tohto stroja.“

„Strach nie je vždy na škodu.“

„Ani proti hlúpym oponentom? Veď Chirox ani len nevie, že sa mu posmievam, alebo áno?“

„Som len stroj,“ preriekol mek, hovoriac umelým hlasom, ktorý vychádzal z reproduktora. Vergyl ustúpil, mysliac si, že postrehol náznak sarkazmu v robotovom hlase. Jeho tvár však ako divadelná maska výraz nezmenila.

„Chirox často veľa nehovorí,“ povedal Noret usmievajúc sa. „Pokračuj, tresni mu jednu, no opatrne, dokonca ani ja sám nepoznám všetky prekvapenia, ktoré má na v zálohe.“

Vergyl ustúpil, aby znova prehodnotil svojho súpera. Sledoval robotove optické senzory, ktoré žiarili neustále na oranžovo, zameriavajúc sa na pulzovú zbraň.

Chirox sa náhle vyrútil s ozubenou krátkou šabl'ou, preukazujúc nečakanú rýchlosť a obratnosť. Vergyl sa pokúsil vyhnúť úderu, no neskoro. Na jednom z jeho ramien civela plytká jazva. Zosunul sa k zemi, a kotrmelcom unikol, zízajúc

na spôsobenú ranu, keď opäť vyskočil na nohy.

„To nebolo zlé,“ povedal Noret ľahostajne, ako keby ho nezaujímalo, či ten robot Vergyla zabije. Zabíjanie bolo pre neho prácou i zábavou. Možno k tomu, aby sa človek stal žoldnierom pre Gináz treba drsnú povahu, no Vergyl – neobdarený takouto tvrdosťou – sa strachoval, že sa dostal do tejto situácie skratovo a že teraz možno čelí výzve ťažšej než na akú je pripravený. Bojový mek však len postupoval vpred, trhane, nepredvídateľnou rýchlosťou, občas sa rútiac, občas s udivujúcou plynulosťou pohybu.

Vergyl vyrážal zo strany na stranu, udierajúc s pulzovým mečom. Previedol výhodné kotúle a zvažoval pokus o veľkolepý premet, no nevedel, či sa mu podarí. Chyba v odhade správneho prevedenia pohybu sa mohla preukázať ako smrteľná.

Jeden z jeho úderov zasiahol panel na Chiroxovom boku, zahrejúc ho dočervena. Robot sa zastavil. Z robotovho torza sa vynorilo tenké ohybné rameno a nastavilo čosi vo vnútri.

„Môže sa sám opraviť?“

„Väčšina bojových mekov to vie. Chcel si férový pokus s reálnym protivníkom, alebo nie? Varoval som ťa, tento robot nebojuje pod svoje schopnosti.“

Chirox náhle zatlačil na Vergyla tvrdšie a rýchlejšie než predtým. Z jadra jeho konštrukcie sa vysunuli dve ďalšie ramená. Jedno držalo dlhú dýku so zúbkovanou špičkou na trhanie mäsa. Druhé držalo trblietavú značkovaciu tyč.

Zon Noret čosi úzkostlivo povedal, no slová boli

nejasné. Celý vesmír, tak ako ho Vergyl poznal až po tento okamih spolu so všetkými nepotrebnými zmyslovými vnemami vymizol. Zameriaval sa len na svoje prežitie.

„Som Križiak,“ pošeptal Vergyl. Odovzdal sa do rúk osudu, no na druhej strane chcel spôsobiť tak veľkú škodu ako len mohol. Pripomenul si prísahu, ktorú si musí pamätať dokonca konštrukčná jednotka: „Keď padnem v boji proti strojom, pridám sa k tým, ktorí odišli v nebesá predom, a tým, čo ich budú nasledovať.“ Cítil ako ho zmocňuje tranzu podobný stav a odháňa všetok strach pred smrťou.

Vnoril sa opäť do boja, kľučkujúc, robiac výpady pulzovým mečom proti mekovi, vybíjajúc opakovane zbraň. V pozadí ktosi kričal akési slová, slová, ktorým nerozumel. Potom Vergyl začul hlasné cvaknutie, zazrúc farebný záblesk a jasné žlté svetlo, ktoré ho obkolesilo. Cítil to ako závan polárneho vetra, ktorý ho zmrazil na mieste.

Nehybný a bezmocný Vergyl sa zachvel a padol k zemi. Padal ako keby z veľkej výšky. Trkotal zubami a potil sa. Zdalo sa mu akoby nikdy nedopadol.

Napokon sa prebral, hľadiac hore do žiariacich optických senzorov robota. Úplne zraniteľný. „Môžem ťa teraz zabiť.“ Stroj pritlačil ozubenou špičkou dlhej dýky o Vergyllov krk.

Bojový mek mu mohol preraziť čepelou hrdlo v mikrosekunde. Vergyl počul krik, no nemohol sa ani len pohnúť. Pozeral do neformných optických senzorov robota, tváre nenávideného nepriateľského stroja. Mysliaci stroj ho zabije – a toto nebol dokonca ani len skutočný boj. Aký bol len

hlupák.

Niekde v diaľke rozpoznal známe hlasy – dva hlasy? – a volal na ne. „Vergyl! Vergyl! Noret, vypni tu prekliatu vec!“

Snažil sa zdvihnúť hlavu a obzrieť sa, no nemohol sa pohnúť. Chirox neustále tlačil ostrím na jeho krčnú žilu. Jeho svalstvo bolo paralyzované, ako keby zamrzol v kuse ľadu.

„Dajte mi prieraznú pušku!“ Nakoniec hlas rozpoznal. Xavier. Vergyl sa svojim spôsobom bál bratovho nesúhlasu viac než smrti.

Potom sa však mek narovnal a stiahol čepel' dýky z jeho hrdla.

Začul viacero hlasov, dunenie čižiem a rinčanie výzbroje. Bokom oka Vergyl zahliadol pohyb a karmínovo zelené uniformy Križiakov. Xavier reval na svojich mužov rozkazy no Chirox stiahol vrúbkovanú dýku, ostatné zbrane a všetky štyri ramená do svojho torza. Zúrivo žiariace zrkové senzory potemneli do jemnejšieho odlesku.

Zon Noret sa postavil pred robota. „Nestrieľajte Segundo. Chirox ho mohol zabiť no neurobil tak. Jeho programovanie mu káže využiť slabosť a udeliť smrteľný úder, no urobil proti tomu vedomé rozhodnutie.“

„Nechcel som ho zabiť.“ Bojový robot sa vypol do stacionárnej polohy. „Nebolo to potrebné.“

Vergyl sa konečne spamätal natoľko, aby sa strnulo pozviechal do sedu. „Tento mek skutočne preukázal... súcitiť.“ Stále sa cítil byť omámený zo záhadného omračujúceho nárazu. „Len si to predstav, stroj s pocitmi.“

„To vôbec nebol súcitiť,“ odvetil Xavier sporne sa

mračiac. Nahol sa, aby pomohol svojmu bratovi na nohy.

„Bola to tá najpodivnejšia vec,“ trval na svojom Vergyl. „Videl si jeho oči?“

Zon Noret zahľadený na svoj cvičný mek prezrel strojovú skrinku, študoval hodnoty prístrojov a robil úpravy. „Chirox si jednoducho zhodnotil situáciu a prešiel do núdzového režimu prežitia. No muselo tu byť aj čosi pochované v jeho pôvodnom programe.“

„Strojom nejde o prežitie,“ odsekol Xavier. „Videl si ich v kolónii Peridot. Vrhali sa do boja bez obavy o vlastnú bezpečnosť.“ Potriasol hlavou. „S tvojim mekom nie je čosi v poriadku, musí mať poruchu.“

Vergyl zazeral na Chiroxa, zachytiac pohľad jeho žiariacich optických sensorov. V hĺbke dvojice svetielok mladý konštrukčný dôstojník snád' spozoroval blikot čohosi živého, čo ho fascinovalo a strašilo zároveň.

„Ludia sa môžu naučiť súcitiť tiež,“ povedal Chirox nečakane.

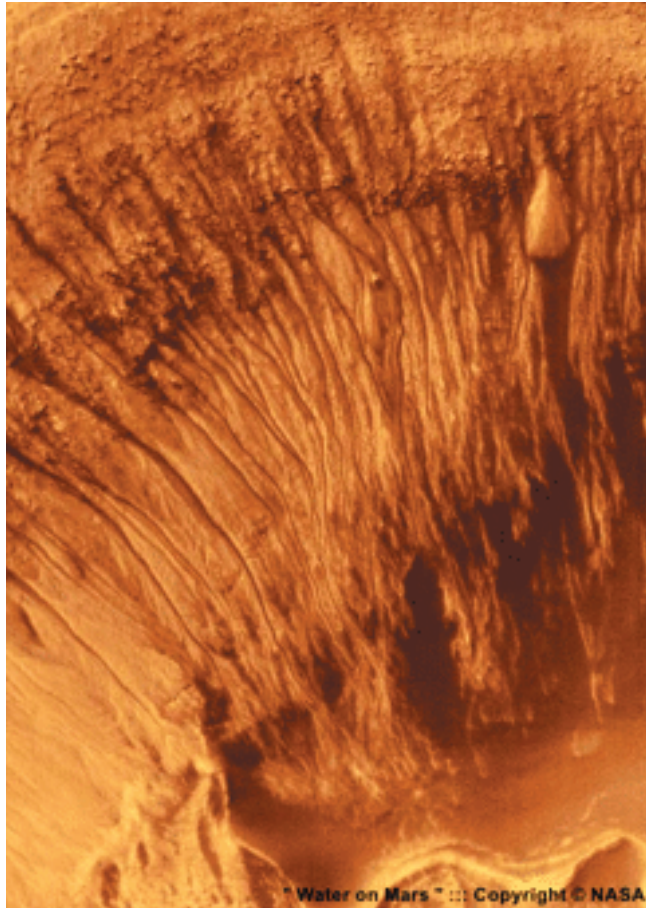
„Urobím mu kompletnú generálku,“ povedal Noret, no jeho hlas bol váhavý.

Xavier stál pred Vergylom, prezerajúc brata, a hľadajúc vážne zranenia. Hovoril trasľavým hlasom keď viedol brata von z cvičnej komory. „Poriadne si ma vystrašil braček.“

„Chcel som len bojovať... aspoň raz proti skutočnému nepriateľovi.“

Xavier vyzeral byť nesmierne sklúčený. „Vergyl, bojím sa, že nakoniec príde tvoja príležitosť. Tento Džihád sa tak skoro neskončí.“

DUNA: FACKOVACÍ MEK



# DUNE

## WHIPPING MEK

A tale of the Butlerian Jihad

*Brian Herbert and Kevin J. Anderson*

### I

When the armored Jihad warship arrived, the population of Giedi Prime expected news of a great victory against the evil thinking machines. But with only a glance at the battle-scarred vessel, young Vergyl Tantor could tell that the defense of Peridot Colony had not gone at all as planned.

On the crowded fringe of Giedi City Spaceport, Vergyl rushed forward, pressing against the soldiers stuck there as ground troops, like himself: wide-eyed green recruits or veterans too old to be sent into battle against Omnus's combat robots. His heart hammered like an industrial piston in his chest.

He prayed that his adoptive brother, Xavier Harkonnen, was all right.

The damaged battleship heaved itself into the docking circle like a dying sea beast beached on a reef. The big engines hissed and groaned as they cooled from the hot descent through the atmosphere.

Vergyl stared at the blackened scars on the hull plates

and tried to imagine the kinetic weapons and high-energy projectiles that combat robots had inflicted upon the brave jihadi defenders.

If only he had been out there himself, Vergyl could have helped in the fight. But Xavier - the commander of the battle group - always seemed to fight against his brother's eagerness with nearly as much persistence as he fought against the machine enemy.

When the landing systems finished locking down, dozens of egress hatches opened on the lower hull. Middle-ranking Jihad commanders emerged, bellowing for assistance. All medically qualified personnel were called in from the city; others were shuttled from across the continents of Giedi Prime to help the wounded soldiers and rescued colonists.

Triage and assessment stations were set up on the spaceport grounds. Official military personnel were tended first, since they had pledged their lives to fight in the great struggle ignited by Serena Butler. Their crimson-and-green uniforms were stained and badly patched; they'd obviously had no chance to repair them during the many weeks of transit from Peridot Colony. Mercenary soldiers received second-priority treatment, along with the refugees from the colony.

Vergyl rushed in with the other ground-based soldiers to help, his large brown eyes flicking back and forth in search of answers. He needed to find someone who could tell him what had happened to Segundo Harkonnen. Worry scratched at Vergyl's mind while he worked. Perhaps everything was all right . . . but what if his big brother had been killed in a

heroic rally? Or what if he was injured, yet remained aboard the battered ship, refusing to accept help for himself until all of his personnel were tended to? Both of those scenarios would have fit Xavier's personality.

For hours, Vergyl refused to slow down, unable to fully grasp what these jihadi fighters had been through. Sweating and exhausted, he worked himself into a trancelike stupor, following orders, helping one after another of the wounded, burned, and despairing refugees.

He heard muttered conversations that told of the onslaught that had wiped out the small colony. When the thinking machines had attempted to absorb the settlement into the Synchronized Worlds, the Army of the Jihad had sent its defenders there.

Peridot Colony had been but a skirmish, however, like so many others in the dozen years since Serena Butler had originally rallied all humans to fight in her cause, after the thinking machines murdered her young son, Manion. Xavier's son.

The ebb and flow of the Jihad had caused a great deal of damage to both sides, but neither fighting force had gained a clear upper hand. And though the thinking machines continued to build fresh combat robots, lost human lives could never be replaced. Serena gave passionate speeches to recruit new soldiers for her holy war. So many fighters had died that the Jihad no longer publicly revealed the cost. The struggle was everything.

Following the Honru Massacre seven years earlier,

Vergyl had insisted on joining the Army of the Jihad himself. He considered it his duty as a human being, even without his connection to Xavier and the martyred child, Manion. At their estate on Salusa Secundus, his parents had tried to make the young man wait, since he was barely seventeen, but Vergyl would hear none of it.

Returning to Salusa after a difficult skirmish, Xavier had surprised their parents by offering a waiver that would allow underage Vergyl to begin training in the army. The young man had leaped at the opportunity, not guessing that Xavier had his own plans. Overprotective, Segundo Harkonnen had seen to it that Vergyl received a safe, quiet assignment, stationed here on Giedi Prime where he could help with the rebuilding work - and where he would stay far from any pitched battles against the robotic enemy.

Now Vergyl had been in Giedi City for years, rising minimally in rank to second decero in the Construction Brigade... never seeing any action. Meanwhile, Xavier Harkonnen's battleships went to planet after planet, protecting free humanity and destroying the mechanized legions of the computer evermind Omnium...

Vergyl stopped counting all the bodies he'd moved. Perspiring in his dark green uniform, the young construction officer and a civilian man carried a makeshift stretcher, hauling a wounded mother who had been rescued from her devastated prefab home on Peridot Colony. Women and children from Giedi City hurried among the workers and wounded, offering water and food.

Finally, in the warm afternoon, a ragged cheer penetrated Vergyl's dazed focus, as he set the stretcher down in the midst of a triage unit. Looking up, he drew in a quick breath. At the warship's main entrance ramp, a proud military commander stepped forward into the sunshine of Giedi Prime.

Xavier Harkonnen wore a clean segundo's uniform with immaculate golden insignia. By careful design, he cut a dashing military figure, one that would inspire confidence and faith among his own troops as well as the civilians of Giedi City. Fear was the worst enemy the machines could bring against them. Xavier never offered any observer reason for uncertainty: Yes, brave humanity would eventually win this war.

Grinning, Vergyl let out a sigh as all his doubts evaporated. Of course Xavier had survived. This great man had led the strike force that liberated Giedi Prime from the enslavement of cymeks and thinking machines. Xavier had commanded the human forces in the atomic purification of Earth, the first great battle of Serena Butler's Jihad.

And the heroic Segundo Xavier Harkonnen would never stop until the thinking machines were defeated.

But as Vergyl watched his brother walk down the ramp, he noticed that the brave commander's footsteps had a heavy, weary quality, and his familiar face looked shell-shocked. Not even a hint of a smile there, no gleam in his gray eyes. Just flat stoniness. How had the man gotten so old? Vergyl idolized him, needed to speak with him alone as a brother, so that he could learn the real story.

But in public, Segundo Harkonnen would never let

anyone see his inner feelings. He was too good a leader for that.

Vergyl pushed his way through the throng, shouting and waving with the others, and finally Xavier recognized him in the sea of faces. His expression lit with joy, then crashed, as if weighed down by the burden of war memories and realizations. Vergyl and his fellow relief workers hurried up the ramp to surround the lead officer and escorted him into the safety of Giedi City.

## II

Along with his surviving sub-commanders, Xavier Harkonnen spent hours dispensing reports and debriefing League officials, but he insisted on breaking away from these painful duties to spend a few hours with his brother.

He arrived at Vergyl's small home unrested, eyes bloodshot and haunted. When the two of them hugged, Xavier remained stiff for a moment; before weakening and returning his dark-skinned brother's embrace. Despite the physical dissimilarities that marked their separate racial heritage, they knew that the bonds of love had nothing to do with bloodlines and everything to do with the loving family experiences they had shared in the household of Emil and Lucille Tantor. Leading him inside, Vergyl could sense the tremor Xavier was suppressing. He distracted Xavier by introducing him to his wife of two years, whom Xavier had never met.

Sheel was a young, dark-haired beauty not accustomed

to receiving guests of such importance. She had not even traveled to Salusa Secundus to meet Vergyl's parents or to see the Tantor family estate. But she treated Xavier as her husband's welcome brother, instead of as a celebrity.

One of Aurelius Venport's merchant ships had arrived only a week before, carrying melange from Arrakis. Sheel had gone out this afternoon and spent a week's pay to get enough of the expensive spice to add to the fine, special dinner she prepared.

As they ate, their conversation remained subdued and casual, avoiding any mention of war news. Weary to the bone, Xavier seemed barely to notice the flavors of the meal, even the exotic melange. Sheel seemed disappointed, until Vergyl explained in a whisper that his brother had lost much of his sense of taste and smell during a cymek gas attack, which had also cost him his lungs. Although Xavier now breathed through a set of replacement organs provided by a Tlulaxa flesh merchant, his ability to taste or smell remained dulled.

Finally, as they drank spice-laced coffee, Vergyl could no longer withhold his questions. „Xavier, please tell me what happened at Peridot Colony. Was it a victory, or did the - „, his voice caught“ - did the machines defeat us?“

Xavier lifted his head, looking far away. „Grand Patriarch Iblis Ginjo says that there are no defeats. Only victories and . . . moral victories. This one fell into the latter category.“

Sheel squeezed her husband's arm sharply, a wordless request that he withdraw the question. But Vergyl didn't interrupt, and Xavier continued, „Peridot Colony had been



under attack for a week before our nearest battle group received the emergency distress call. Settlers were being obliterated. The thinking machines meant to crush the colony and establish a Synchronized World there, to lay down their infrastructure and install a new copy of the Omnius evermind.“

Xavier sipped spice coffee, while Vergyl put his elbows on the table, leaning close to listen with rapt attention.

„The Army of the Jihad had little presence in this area aside from my warship and a handful of troops. We had no choice but to respond, not wishing to lose another planet. I had a full shipload of mercenaries anyway.“

„Any from Ginaz? Our best fighters?“

„Some. We arrived faster than the thinking machines expected, struck them swiftly and mercilessly, using everything we had. My mercenaries attacked like madmen, and many of them fell. But a lot more thinking machines were destroyed. Unfortunately, most of the colony towns had already been trampled by the time we got there, the inhabitants murdered. Even so, our Army of the Jihad drove in - and by a holy miracle we pushed back the enemy forces.“ He drew a deep, convulsing breath, as if his replacenet lungs were malfunctioning.

„Instead of simply cutting their losses and flying away, as combat robots usually do, this time they were programmed to follow a scorched-earth policy. They devastated everything in their wake. Where they had gone, not a crop, structure, or human survivor was left behind.“

Sheel swallowed hard. „How terrible.“

„Terrible?“ Xavier mused, rolling the sound of the

word on his tongue. „I cannot begin to describe what I saw. Not much was left of the colony we went to rescue. Over a quarter of my jihadi fighters lost their lives, and half of the mercenaries.“

Shaking his head sadly, he continued. „We scraped together the pathetic remnants of settlers who had fled far enough from the primary machine force. I do not know - nor do I want to know - the actual number of survivors we rescued. Peridot Colony did not fall to the machines, but that world is no longer of any use to humans, either.“ He heaved a deep breath. „It seems to be the way of this Jihad.“

„That is why we need to keep fighting.“ Vergyl lifted his chin. His bravery sounded tinny in his own ears. „Let me fight at your side against Omnius! The Army of the Jihad is in constant need of soldiers. It’s time for me to get into the real battles in this war!“

Now Xavier Harkonnen seemed to awaken. Dismay flashed across his face. „You don’t want that, Vergyl. Not ever.“

### III

Vergyl secured an assignment working aboard the Jihad warship as it underwent repairs for the better part of two weeks. If he couldn’t fly off and fight on alien battlefields, at least he could be here recharging weapons, replacing damaged Holtzman shield systems, and strengthening armor plating.

While Vergyl diligently performed every task the team supervisors assigned to him, his eyes drank in details about how

the ship's systems functioned. Someday, if Xavier ever relented and allowed him to participate in the Holy Jihad, Vergyl wanted to command one of these vessels. He was an adult twenty-three years old - but his influential brother had the power to interfere with anything he tried to do... and had already done so.

That afternoon, as he checked off the progress of repairs on his display pad, Vergyl came upon one of the battleship's training chambers. The dull metal door stood half open, and he heard a clattering and clanging of metal, and the grunting sounds of someone straining with great effort.

Rushing into the chamber, Vergyl stopped and stared in astonishment. A long-haired, battle-scarred man - a mercenary, judging from his wild, disheveled appearance - threw himself in violent combat against a fighting robot. The machine had three sets of articulated arms, each one holding a deadly-looking weapon. Moving in a graceful blur, the mechanical unit struck blow after blow against the man, who defended himself perfectly each time.

Vergyl's heart leaped. How had one of the enemy machines gotten on board Xavier's battleship? Had Omnius sent it as a spy or saboteur? Were there others spread out around the ship? The beleaguered mercenary landed a blow, with his vibrating pulse sword, causing one of the mek's six arms to drop limply to its side.

Letting out a war cry, knowing he had to help, Vergyl snatched the only weapon he could find - a training staff from a rack by the wall - and charged forward recklessly.

The mercenary reacted quickly upon hearing Vergyl's

approach. He raised a hand. „Hold, Chirox!“

The combat mek froze. The mercenary, panting, dropped his fighting stance. Vergyl skidded to a halt, looking in confusion from the enemy robot to the well-muscled fighter.

„Don't alarm yourself,“ the mercenary said. „I was simply practicing.“

„With a machine?“

The long-haired man smiled. A spiderweb of pale scars covered his cheeks, neck, bare shoulders, and chest. „Thinking machines are our enemies in this Jihad, young officer. If we must develop our skills against them, who better to fight?“

Awkwardly, Vergyl set his hastily grabbed staff on the deck. His face flushed hot with embarrassment. „That makes sense.“

„Chirox is just a surrogate enemy, a target to fight. He represents all thinking machines in my mind.“

„Like a whipping boy.“

„A whipping mek.“ The mercenary smiled. „We can set it to various fighting levels for training purposes.“ He stepped closer to the ominous-looking combat robot. „Stand down.“

The robot lowered its weapons-studded limbs, then retracted them into its core, even the impaired arm, and stood waiting for further commands. With a sneer, the man slammed the hilt of his pulse sword against the mek's chest, knocking the mek backward a step. The optic-sensor eyes flickered orange. The rest of the machine's face, with its crudely shaped mouth and nose, did not move.

Confidently, the man tapped the metallic torso. „This

limited robot - I dislike the term thinking machine - is totally under our control. It has served the mercenaries of Ginaz for nearly three generations now.“ He deactivated his pulse sword, which was designed to scramble the sophisticated gelcircuitry of a thinking machine. „I am Zon Noret, one of the fighters assigned to this ship.“

Intrigued, Vergyl ventured closer. „Where did you find this machine?“

„A century ago, a Ginaz salvage scout found a damaged thinking machine ship, from which he retrieved this broken combat robot. Since then, we’ve wiped its memories and reinstalled combat programming. It allows us to test ourselves against machine capabilities.“

Noret patted the robot on one of its ribbed metal shoulders. „Many robots in the Synchronized Worlds have been destroyed because of what we learned from this unit. Chirox is an invaluable teacher. On the archipelago of Ginaz, students pit their skills against him. He has proved to be such an advantage and a repository of information to utilize against our enemy that we mercenaries no longer refer to him as a thinking machine, but as an ally.“

„A robot as an ally? Serena Butler wouldn’t like to hear that,“ Vergyl said guardedly.

Zon Noret tossed his thick hair behind his head like the mane of a comet. „Many things are done in this Jihad without Serena Butler knowing. I wouldn’t be surprised to learn of other meks like this one under our control.“ He made a dismissive gesture. „But since we all have the same goal, the details

become insignificant.“

To Vergyl, some of Noret’s wounds looked only freshly healed. „Shouldn’t you be recuperating from the battle, instead of fighting even more?“

„A true mercenary never stops fighting.“ His eyes narrowed. „I see you’re an officer yourself.“

Vergyl let out a frustrated sigh. „In the Construction Brigade. It’s not what I wanted. I wanted to fight, but... it’s a long story.“

Noret wiped sweat from his brow. „Your name?“

„Second Decero Tantor.“

With no flicker of recognition at the name, Noret looked at the combat mek and then at the young officer. „Perhaps we can arrange a little taste of battle for you anyway.“

„You would let me... ?“ Vergyl felt his pulse quicken.

Zon Noret nodded. „If a man wants to fight, he should be allowed to do so.“

Vergyl lifted his chin. „I couldn’t agree more.“

„I warn you, this may be a training mek, but it is lethal. I often disconnect its safety protocol during my rigorous practices. That is why Ginaz mercenaries are so good.“

„There must be fail-safes, otherwise it wouldn’t be much good as an instructor.“

„Training that entails no risk is not realistic. It makes the student soft, knowing he is in no danger. Chirox is not like that, by design. It could kill you.“

Vergyl felt a rush of bravado, hoped he wasn’t being foolish. „I can handle myself. I’ve gone through jihad training

of my own.“ But he wanted a chance to prove himself, and this combat robot might be as close to the fight as he ever got. Vergyl focused his hatred on Chirox, thought of all the horrors the thinking machines had inflicted upon humanity, and wanted to smash the mek into scrap metal. „Let me fight it, just as you were doing.“

The mercenary raised his eyebrows, as if amused and interested. „Your choice of weapons, young warrior?“

Vergyl fumbled, looked at the clumsy training staff he had grabbed. „I didn‘t bring anything but this.“

Noret held his pulse sword up for the younger man to examine. „Do you know how to operate one of these?“

„That looks like one we used in basic training, but a newer model.“

„Correct.“ Noret activated the weapon and handed it to the young man.

Vergyl hefted the sword to check its balance. Shimmering arcs of disruptive energy ran along the surface of its blade.

He took a deep breath and studied the combat mek, who stared back at him dispassionately, its eyelike optic sensors glowing orange... waiting. The sensors shifted direction, watched Noret approach and prepared for another opponent.

When the mercenary activated the mek, only two of the six mechanical arms emerged from the torso. One metal hand clasped a dagger, while the other was empty.

„It‘s fighting me at a low difficulty setting,“ Vergyl complained.

„Perhaps Chirox is just testing you. In actual combat, your adversary will never provide a resumé of his skills beforehand.“

Vergyl moved carefully toward the mek, then shifted to his left and circled holding the pulse sword. He felt moisture on his palm, loosened his grip a bit. The mek kept turning to face him. Its dagger hand twitched, and Vergyl jabbed at the robot‘ s weapon with the electronic sword, hitting it with a purple pulse that caused the robot to shudder.

„Looks like a dumb machine to me.“ He had imagined combat like this. Vergyl darted toward his opponent and struck the torso with the pulse sword, leaving a purple discoloration on the metal body. He tapped a blue button on the weapon‘ s handle until it reached the highest pulse setting.

„Go for the head,“ Noret counseled. „Scramble the robot‘ s circuits to slow him. If you strike Chirox just right, he will need a minute or two to reconfigure.“ Again Vergyl struck, but missed the head, sliding down to the armored shoulder. Multicolored sparks covered the mek‘ s outer surface, and the dagger dropped from its mechanical grip to clatter on the floor of the training chamber. A wisp of smoke rose from the robot‘ s hand.

Vergyl moved in for the kill. He didn‘t care if anyone needed this fighting unit for training. He wanted to destroy it, to burn it into molten remains. He thought of Serena, of little Manion, of all the humans slaughtered... and of his own inability to fight for the Jihad. This scapegoat mek would have to do for now.

But as he stepped forward, suddenly the flowmetal of the robot's free hand shifted, reshaping itself, to extrude a short sword with barbs on the blade. The other hand stopped sparking, and a matching weapon also formed there.

„Careful, young warrior. We wouldn't want the Army of the Jihad to lose your construction skills.“

Feeling a surge of anger at the remark, Vergyl snapped, „I'm not afraid of this machine.“

„Fear is not always unwise.“

„Even against a stupid opponent? Chirox doesn't even know I'm ridiculing him, does he?“

„I am just a machine,“ the mek recited, his synthesized voice coming from a speaker patch. Vergyl was taken aback, thinking he had caught just a hint of sarcasm in the robot's voice. Like a theatrical mask, his face did not change its expression.

„Chirox doesn't usually say much,“ Noret said, smiling. „Go ahead, pound him some more. But even I don't know all the surprises he might have in store.“

Vergyl moved back to reassess his opponent. He studied the robot's optic sensors, which glowed a steady orange, focused on the pulse weapon.

Abruptly, Chirox lunged with the barbed short sword, exhibiting unexpected speed and agility. Vergyl tried to dodge the blow, but not quickly enough, and a shallow gash opened on one of his arms. He went into a floor roll to escape, then glanced at the wound as he leaped back to his feet.

„Not a bad move,“ Noret said, his tone casual, as if he didn't care whether the robot killed Vergyl. Killing was both

sport and profession to him. Maybe it took a harsh mindset to be a mercenary for Ginaz, but Vergyl - endowed with no such harshness - worried that he had gotten into this situation on impulse and might be facing a challenge more difficult than he was ready for. The combat mek kept advancing with jerking, unpredictable speeds, sometimes lunging, sometimes with an astonishing fluidity of motion.

Vergyl darted from side to side, striking blows with the pulse sword. He executed proficient rolls and considered attempting a showy backflip, but didn't know if he could pull it off. Failure to properly execute a move could prove fatal.

One of his pulse blows struck the panel box on Chirox's side, making it glow red. The robot paused. A thin, agile arm emerged from the robot's torso and adjusted something inside.

„It can repair itself?“

„Most combat meks can. You wanted a fair shot at a real machine opponent didn't you? I warned you, this robot does not fight below it's abilities.“

Suddenly Chirox came at Vergyl harder and faster than before. Two more arms extruded from the body core. One held a long dagger with a jagged tip for snagging and ripping flesh. The other held a shimmering branding iron.

Zon Noret said something in an anxious tone, but the words blurred. The entire universe that Vergyl had known up to this point faded, along with all unnecessary sensory perception. He focused on only survival.

„I am a jihadi,“ Vergyl whispered. He resigned himself to fate and at the same time decided to inflict as much damage as

he could. He recalled a pledge that even the Construction Brigade had to memorize: „If I die in battle against the machines, I will join those who have gone to Paradise before me, and those who follow.“ He felt a near-trancelike state consume him and remove all fear of death.

He plunged into battle, flailing away, striking the pulse sword against the mek, discharging the weapon repeatedly. In the background, someone shouted something, words he couldn't make out. Then Vergyl heard a loud click, saw a flash of color, and bright yellow light immersed him. It felt like a blast from a polar wind and froze him in place.

Immobilized, helpless, Vergyl shuddered, then toppled. He fell for what seemed like a great distance. His teeth chattered, and he shivered. He didn't seem to land anywhere.

Finally he found himself looking up in to the robot's gleaming optic sensors. Totally vulnerable. „I can kill you now.“ The machine pressed the jagged tip of the long dagger against Vergyl's neck.

The combat mek could thrust the blade through his throat in a microsecond. Vergyl heard shouts, but could not squirm away. He stared up into the implacable optical sensors of the robot, the face of the hated machine enemy. Thinking machine was going to kill him - and this wasn't even a real battle. What a fool he had been.

Somewhere in the distance, familiar voices - two of them? - called out to him. „Vergyl! Vergyl! Shut the damn thing off, Noret!“

He tried to lift his head and look around, but could

not move. Chirox continued to press the sharp point against his jugular vein. His muscles were paralyzed, as if frozen inside a block of ice.

„Get me a disruptor gun!“ He recognized the voice at last. Xavier. Somehow, incongruously, Vergyl worried more about his brother's disapproval than dying.

But then the mek straightened and removed the dagger blade from his throat.

He heard more voices, the thumping of boots, and the clattering of weaponry. Peripherally, Vergyl saw movement, and the crimson-and-green of jihadi uniforms. Xavier shouted commands to his men, but Chirox retracted the jagged dagger, its other weapons, and all four arms into its torso. The fiercely glowing optic sensors dulled to a soft glimmer.

Zon Noret placed himself in front of the robot. „Don't shoot, Segundo. Chirox could have killed him, but didn't. His programming is to take advantage of a weakness and deliver a mortal blow, yet he made a conscious decision against it.“

„I did not wish to kill him.“ The combat robot reset itself to a stationary position. „It was not necessary.“

Vergyl finally cleared his head enough to push himself into a stiff sitting position. „That mek actually showed... compassion.“ He still felt dazed from the mysterious stun blast. „Imagine that, a machine with feelings.“

„It wasn't compassion at all,“ Xavier said, with a contentious scowl. He reached down to help his brother to his feet.

„It was the strangest thing,“ Vergyl insisted. „Did you

DUNA: FACKOVACÍ MEK

see his eyes?“

Zon Noret, intent on his training mek, looked into the machine's panel box, studied instrument readings and made adjustments. „Chirox simply assessed the situation and went into survival mode. But there must have been something buried in his original programming.“

„Machines don't care about survival,“ Xavier snapped. „You saw them at Peridot Colony. They hurl themselves into battle without concern for personal safety.“ He shook his head. „There's something wrong with your mek's programming, a glitch.“

Vergyl stared over at Chirox, caught the gaze of the glowing optic sensors. In the depths of the twin lights, the young construction officer thought he detected a flicker of something animate, which intrigued and frightened him at the same time.

„Humans can learn compassion, too,“ Chirox said, unexpectedly.

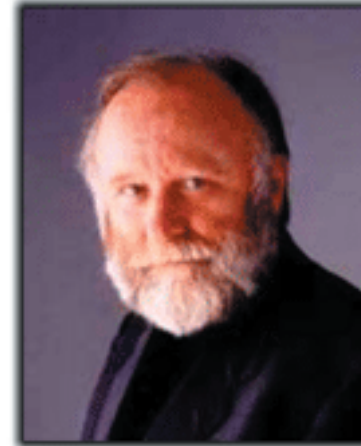
„I'll run it through a complete overhaul,“ Noret said, but his voice was uncertain.

Xavier stood in front of Vergyl, checking his brother for serious injuries. He spoke in a shaky voice as he led his brother out of the training chamber. „That was quite a scare you gave me.“

„I just wanted to fight... a real enemy for once.“

Xavier looked deeply saddened. „Vergyl, I fear that you will have your chance, eventually. This Jihad will not be over any time soon.“

FRANK HERBERT



1920-1986

**SCIENCE FICTION**

**FOR PUBLIC  
RELEASE**

<http://systemshock.hotbox.ru>  
[pavolhornak@yahoo.com](mailto:pavolhornak@yahoo.com)

**FINAL**

**WSF  
BOOKS**

[HTTP://WWW.DUNENOVELS.COM](http://WWW.DUNENOVELS.COM)

Chmúrne kovové dvere stáli napoly otvorené, a z vnútra komory počul rinčanie, zvonivý zvuk kovu, a zadychčané zvuky niekoho namáhajúceho sa vo veľkom úsilí. Vergyl vtrhnúc do komory náhle zastal a zazeral plný úžasu. Dlhovlasý, bojom zvráskavený muž - žoldnier, súdiac podľa jeho divokého neupraveného zovňajšku - sa vrhal v zúrivom boji proti bojovému robotovi. Stroj mal tri článkovité zostavy končatin, v každej zvierajúce smrteľne nebezpečne vyzerajúcu zbraň. Mechanická jednotka, pohybujúca sa s pôvabnou nepredvídateľnosťou, útočila zas a znova na muža, ktorý sa zakaždým perfektne ubránil. Vergylove srdce podskočilo. Ako sa dostal na palubu Xavierovej bojovej lode jeden z nepriateľských strojov? Poslal Omnius špióna alebo sabotéra? Boli rozptýlené po lodi aj iné stroje? Obľichaný žoldnier zasadil úder svojim vibrujúcim pulzovým mečom, spôsobiac tak, že jedna zo šiestich mekových rúk odpadla bezvládne bokom.

Copyright © 2003 World Science Foundation

**BILINGUAL**



**NEPREDAJNÉ**

**WSF  
BOOKS**



BRIAN HERBERT

**PREKLAD**

Pavol Alexander Horňák  
Čermefská cesta 49  
040 01 Košice I  
Slovensko

[pavolhornak@yahoo.com](mailto:pavolhornak@yahoo.com)  
+421 (0) 908 500 914



KEVIN J. ANDERSON

[HTTP://SYSTEMSHOCK.HOTBOX.RU](http://SYSTEMSHOCK.HOTBOX.RU)